

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201056
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2718201056.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Ľubomír Bundzel, v právnej veci žalobcu: MIDIAL s. r. o., so sídlom Obchodná 2601/4, Piešťany, IČO: 46 197 311, zastúpeného advokátom: JUDr. Ľubomír Vanek, so sídlom Potočná 169/85, Skalica, proti žalovaným: 1/ Platiť sa oplatí s. r. o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 45 684 618, 2/ Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému splnomocnencom: AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin a 3/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa D. XXX/XX, E., F. E., o určenie neplatnosti dražby, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Cb/5/2018-509 zo dňa 26. októbra 2022- voči zamietajúcemu výroku II. a výroku III. o trovách konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania **r u š í** a vec mu v zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh žalovaného 2/ na prerušenie konania, výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 1, 2, § 265, § 388 ods. 1, § 402, § 408 ods. 1, 2 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), ust. § 3 ods. 1, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 112, § 151a, § 151h ods. 2, § 151j ods. 1, 2, § 151l ods. 1 až 4, § 853 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 7 ods. 1 až 3, § 11 ods. 4, 5, § 13 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 5, § 21 ods. 1 až 5, § 22 ods. 1, 2 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov.

3. Vecne súd prvej inštancie odôvodnil napadnuté rozhodnutie tým, že žaloba o určenie neplatnosti dražby predstavuje osobitný typ určovacej žaloby podľa § 137 písm. d) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorou sa môže dotknutá osoba domáhať určenia právnej skutočnosti - neplatnosti dražby, a to jednak z dôvodu, ak spochybňuje platnosť záložnej zmluvy, alebo ak boli porušené ustanovenia tohto zákona. V zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej tiež len „ZoDD“) právo dotknutej osoby zaniká, ak si ho neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu. Zákon tiež vymedzuje vecnú legitimitáciu, keď v zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 ZoDD sú účastníkmi súdneho konania (t.j. stranami sporu v zmysle CSP) navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2. Súd konštatoval, že v predmetnej veci bola zachovaná prekluzívna lehota na podanie žaloby, keďže príklep bol udelený dňa 20.4.2018, pričom žaloba bola na súde podaná dňa 20.7.2018. Zároveň žalobca ako aktívne vecne legitimovaný subjekt na podanie žaloby (ako predchádzajúci vlastník, resp. osoba dotknutá na svojich právach) označil na strane žalovaných dražobníka, navrhovateľa dražby a vydražiteľa, t.j. je daná pasívna

vecná legitímácia žalovaných. Súd uviedol, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného 2/, podľa ktorého predstavuje rozhodnutie vo veci vedenej Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 7Cb/63/2016 vo vzťahu k prejednávanej veci prekážku rozhodnutej veci, keďže z rozsudku Okresného súdu Skalica sp. zn. 7Cb/63/2016 zo dňa 30.1.2018 vyplýva, že ním bola zamietnutá žaloba žalobcu, t.j. obchodnej spoločnosti MIDIAL s.r.o., o určenie, že záložné právo (k nehnuteľnostiam totožným ako v prejednávanej veci) nie je, súd sa však pri právnom posúdení skúmaním premlčania záložného práva (resp. jeho výkonu) nezaoberal.

4. Súd mal za preukázané, že dňa 20.4.2018 bola vykonaná opakovaná dobrovoľná dražba, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností pre obec a katastrálne územie G. na liste vlastníctva č. XXXXX, pričom na základe príklepu udeleného licitátorom sa stal vydražiteľom A. B. C., t.j. žalovaný 3/. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či žalovaný 1/ ako dražobník vykonal dražbu v súlade s právnymi predpismi, t.j. zákonným spôsobom, najmä či dodržal povinnosti stanovené zákonom č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Súd po posúdení všetkých námietok zo strany žalobcu uzavrel, že dražba bola vykonaná v súlade s právnymi predpismi. Žalovaný 2/ tiež spochybnil, že by bol žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby z dôvodu, že na neho neprešlo vlastnícke právo k predmetu zálohu z dôvodu neplatnosti kúpnych zmlúv, ktorými bol záloh prevedený práve na žalobcu. Súd uviedol, že nepovažoval za potrebné skúmať, či sa žalobca stal vlastníkom zálohu (t.j. predmetu dražby) na základe platných právnych úkonov, nakoľko pokiaľ by aj bolo preukázané, že mu uvedené vlastnícke právo nepatrí (t. j. ak by bola preukázaná neplatnosť kúpnych zmlúv), žalobcovi svedčí účastníctvo v konaní z titulu osoby, ktorá bola dotknutá na svojich právach. Žalobca v žalobe označil konkrétne skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru spôsobujú neplatnosť dražby. V prvom rade namietal porušenie ustanovenia § 17 ods. 1 ZoDD, keď žalovaný 1/ ako dražobník nezverejnil aktuálny list vlastníctva dražených nehnuteľností. Súd mal však za to, že z citovaného ustanovenia uvedená povinnosť (t.j. zverejnenie aktuálneho listu vlastníctva) nevyplýva. Podľa § 17 ods. 1 písm. d/ ZoDD dražobník vyhlási konanie dražby oznámením o dražbe, v ktorom je povinný uviesť „označenie a opis predmetu dražby a jeho príslušenstva, práv a záväzkov na predmete dražby viaznucich a s ním spojených, ...“, ktorá povinnosť bola splnená, ako to vyplýva z Oznámenia o opakovanej dobrovoľnej dražbe, na ktorom bola pravosť podpisov oprávnených osôb notársky osvedčená dňa 20.3.2018. Ďalším dôvodom neplatnosti dražby má byť porušenie povinnosti dražobníka upravenej v ustanovení § 17 ods. 5 ZoDD, v zmysle ktorého je dražobník povinný odoslať príslušným subjektom (t.j. napríklad navrhovateľovi dražby, dlžníkovi záložného veriteľa, vlastníkovi predmetu dražby atď.) oznámenie o dražbe najmenej 30 dní pred začatím dražby. Z listín tvoriacich dražobný spis bolo zistené, že uvedená lehota nebola dodržaná, keďže prvému zo subjektov bolo predmetné oznámenie doručené dňa 29.3.2018, a to žalovanému 2/ (žalobcovi bolo doručené dňa 3.4.2018). Takisto v notárskom centrálnom registri dražieb bolo oznámenie uverejnené až dňa 28.3.2018. Súd však poukázal na ustanovenie § 21 ods. 2 ZoDD, v zmysle ktorého je základnou podmienkou osvedčenie, že žalobca bol reálne dotknutý na svojich právach. Ak sa teda v predmetnej veci stal vydražiteľom konateľ žalobcu, podľa názoru súdu nie je naplnená uvedená podmienka upravená v citovanom ustanovení, nakoľko žalobca uvedenú skutočnosť (t.j. dotknutie na svojich právach) nepreukázal. Pokiaľ ide o povinnosť dražobníka v zmysle § 11 ods. 4, 5 ZoDD, súd konštatoval, že uvedené skutkové tvrdenia boli vyvrátené listinami predloženými žalovaným 1/, najmä listinami tvoriacimi súčasť dražobného spisu. Z listín tvoriacich súčasť dražobného spisu (č.l. 250) vyplýva, že oznámenie o opakovanej dražbe bolo zverejnené na úradnej tabuli Mesta G. dňa 4.4.2018 (do 21.4.2018, viď potvrdenia Mesta G. zo dňa 4.4.2018 a zo dňa 23.4.2018) a takisto bolo zverejnené v periodickej tlači u dodávateľa E., G.. H. (zmluva o inzercii zo dňa XX.X.XXXX a fotokópia inzercie). Súd mal z fotokópie predmetnej nehnuteľnosti preukázané, že na predmete dražby bolo dňa 4.4.2018 umiestnené označenie podľa prílohy zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (t.j. páska s označením DRAŽBA DRAŽBA DRAŽBA) a zároveň oznámenie o opakovanej dražbe, t.j. mal preukázané splnenie si povinnosti dražobníka v zmysle § 17 ods. 5 ZoDD. Napokon žalobca poukázal na porušenie povinnosti dražobníka upravenej v ustanovení § 7 ods. 2 ZoDD. S touto argumentáciou sa však súd nestotožnil, nakoľko povinnosť stanovená uvedeným ustanovením bola splnená, čo vyplýva z Vyhlásenia navrhovateľa dražby o spôsobilosti predmetu dražby a pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon dražby zo dňa 2.6.2016 (č.l. 493), ako aj zo Zmluvy o realizácii dražby zo dňa 8.11.2016 (viď dražobný spis), či Zmluvy o realizácii opakovanej dražby zo dňa 22.2.2018 (viď dražobný spis). Súd tiež uviedol, že dotknutie na svojich právach nemôže žalobca založiť na argumentácii, že mu nebola oznámená výška pohľadávky záložného dlžníka (t.j. obchodnej spoločnosti RESTA GROUP, s.r.o.), a to s poukazom na listinu predloženú žalovaným 1/ Oznámenie o výške pohľadávky zo dňa 13.2.2018 a doručenkou podpísanú žalobcom

(č.l. 392-393). Žalobca takisto namietol porušenie Rámcovej dohody o dobrovoľných dražbách (viď dražobný spis), bližšie však svoje tvrdenie nešpecifikoval (t.j. v čom malo konkrétne spočívať nezákonné zníženie ceny predávanej nehnuteľnosti), z ktorého dôvodu sa súd uvedenou námietkou nezaoberal. Súd však poukázal na skutočnosť, že pre posúdenie platnosti dražby nie sú relevantné akékoľvek skutočnosti, ale len také, ktoré právne predpisy (tu ZoDD) upravujú ako nevyhnutné. V súvislosti s argumentáciou žalovaných, že žalobca v prekluzívnej trojmesačnej lehote neuviedol všetky dôvody pre určenie neplatnosti dražby, súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.5.2021, z ktorého vyplýva právny záver, že je možné dopĺňať dôvody na neplatnosť dražby aj po uplynutí uvedenej lehoty.

5. Súd prvej inštancie uzavrel, že namietané porušenia zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách neboli takej intenzity, aby boli spôsobilé vyvolať následok v podobe neplatnosti dražby. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného 2/, v zmysle ktorej žalobca neuviedol úplné tvrdenia týkajúce sa jednotlivých porušení zákona. Súd teda nemal preukázanú základnú zákonnú podmienku úspešnosti žaloby, t.j. že by bol žalobca dotknutý na svojich právach, vzhľadom na to, že vydražiteľom sa stal konateľ žalobcu, čo možno vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, resp. za zneužitie práva, ktoré nepoživajú právnu ochranu a nároku žalobcu tak nemožno vyhovieť (§ 3 ods. 1 OZ, ako aj článok 5 CSP). Nie je teda splnená základná podmienka umožňujúca vyslovenie neplatnosti dražby, a tou je skutočnosť, že žalobca bol zasiahnutý na svojich právach konkrétnym porušením zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Ak sa totiž na dražbe zúčastnil konateľ žalobcu a stal sa vydražiteľom predmetných nehnuteľností, nemožno sa podľa názoru súdu zo strany žalobcu domáhať neplatnosti dražby pre porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, ktoré majú za cieľ najmä zabezpečiť, aby sa s dražbou mohlo oboznámiť čo najviac subjektov a aby tak bola zachovaná verejnosť dražby, ktorá je základnou a podstatnou charakteristikou dobrovoľnej dražby a zároveň aby mali dostatok času na prípravu (t.j. v prípade nehnuteľností zachovanie lehoty 30 dní pred konaním dražby). Súd má teda za to, že žalobcovi vykonaním predmetnej dražby nemohla žiadna ujma vzniknúť (pokiaľ by bola z jeho strany uvedená skutočnosť aj tvrdená, resp. špecifikovaná konkrétna ujma), a to s poukazom na prepojenie žalobcu a vydražiteľa.

6. K žalobcom namietanému premlčaniu záložného práva súd uviedol, že hoci ZoDD hovorí len o posudzovaní platnosti záložnej zmluvy, extenzívnym výkladom možno uzavrieť, že je potrebné ju (t.j. záložnú zmluvu) skúmať aj z pohľadu premlčania uvedeného práva. Úlohou súdu je teda prejudiciálne posúdiť, či je právo záložného veriteľa na výkon záložného práva premlčané. Súd skonštatoval, že k premlčaniu výkonu záložného práva by prišlo v prípade, ak by záložný veriteľ v premlčacej dobe neuplatnil právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že žalovaný 2/ ako záložný veriteľ si uvedené právo vyplývajúce zo záložnej zmluvy uplatnil v premlčacej dobe. Na posúdenie skutočnosti, či je právo na výkon záložného práva premlčané, je potrebné okrem začiatku plynutia premlčacej doby stanoviť aj jej ukončenie, resp. prerušenie v prípade začatia výkonu záložného práva zo strany záložného veriteľa zabezpečenej pohľadávky. V danej veci je zabezpečenou pohľadávkou pohľadávka žalovaného 2/ vyplývajúca zo Zmluvy o úvere č. 43/AUOC/12 zo dňa 24.2.2012, ktorej splatnosť nastala dňa 31.10.2013 (viď Dodatok č. 2 zo dňa 25.10.2012, č.l. 31-32). Premlčacia doba výkonu záložného práva tak začala plynúť nasledujúcim dňom (1.11.2013) a uplynula by 1.11.2016, nakoľko premlčanie záložného práva sa riadi Občianskym zákonníkom (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 250/2011-30 zo dňa 8.12.2011). Z judikatúry tiež vyplýva (viď najmä uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/220/2018 zo dňa 31.5.2021 a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 16C/91/2015 zo dňa 28.11.2016), že námietka premlčania výkonu záložného práva môže byť vznesená aj mimo súdneho konania, a to v zmysle ustanovenia § 112 OZ za použitia analógie s ustanovením § 853 ods. 1 OZ, v zmysle ktorých záložný veriteľ dosiahne prerušenie plynutia premlčacej doby, pokiaľ si počas jej plynutia uplatní zákonný postup na predaj zálohu v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, t.j. začne s výkonom záložného práva prostredníctvom predaja zálohu dobrovoľnou dražbou.

7. Súd uzavrel, že žalovaný 2/ ako záložný veriteľ realizoval výkon záložného práva počas plynutia premlčacej doby predmetného záložného práva. Za moment prerušenia plynutia premlčacej doby záložného práva považoval začatie výkonu záložného práva na základe Oznamenia o začatí výkonu záložného práva podľa § 151l ods. 4 OZ zo dňa 1.6.2016 (č.l. 292), ktoré bolo Okresnému úradu Skalica, katastrálnemu odboru doručené dňa 7.6.2016 (viď č.l. 496, označenie doručovanej písomnosti 180175/45000407/2016/DL). Súd teda za moment začatia výkonu záložného práva a

zároveň prerušenia plynutia premlčacej doby záložného práva považoval deň doručenia predmetného oznámenia katastru nehnuteľností (a to vychádzajúc z ustanovenia § 151l ods. 4 a § 39 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností). Súd mal za preukázané, že Oznámenie o výkone záložného práva podľa § 151l ods. 1 Občianskeho zákonníka zo dňa 1.6.2016 (č.l. 293) bolo doručené aj žalobcovi, keďže hoci súd nemal k dispozícii potvrdenie o jeho doručení žalobcovi, tento uvedenú skutočnosť v konaní nepoprel, a teda sa považuje za nespornú. Z listiny Vyhlásenie navrhovateľa dražby (viď č.l. 250 - dražobný spis, ako aj č.l. 493) vyplýva, že žalovaný 2/ vyhlásil v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, že špecifikovaný predmet dražby (t.j. predmetné nehnuteľnosti) je možné dražiť, teda že neexistujú žiadne prekážky podľa zákona o dobrovoľných dražbách alebo osobitných predpisov, prípadne neexistujú ani prekážky nelegislatívnej povahy (napr. právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej moci), ktoré by bránili vykonaniu dražby. Žalobca ako záložca (t.j. vlastník predmetu zálohu) následne listom zo dňa 3.3.2018 vzniesol námietku premlčania (viď č.l. 64, ako aj č.l. 378). Z uvedeného možno uzavrieť, že v danom prípade nedošlo k premlčaniu výkonu záložného práva, keďže momentom oznámenia o začatí výkonu záložného práva došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby. Záložný veriteľ, t.j. žalovaný 2/, si uplatnil právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky v premlčacej dobe. Po začatí výkonu záložného práva došlo dňa 16.12.2016 k upusteniu od dražby a výkon záložného práva bol úspešne realizovaný až na základe opakovanej dobrovoľnej dražby konanej dňa 20.4.2018. Je teda možné konštatovať, že žalovaný 2/ ako záložný veriteľ pokračoval vo výkone záložného práva nepretržite, t.j. od začatia výkonu záložného práva premlčacia doba spočívala. Súd upresnil, že k upusteniu od dražby došlo z dôvodu uznesenia č. k. 7Cb/63/2016-57 zo dňa 2.12.2016 vo veci vedenej Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 7Cb/63/2016, ktorým bola Slovenskej sporiteľni, a.s. (t.j. žalovanému 2/) uložená povinnosť zdržať sa akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v okrese Skalica, obci G., k. ú. G., zapísanými na LV č. XXXXX Okresným úradom Skalica, katastrálnym odborom. Následne po skončení konania o neodkladnom opatrení (návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/46/2017-166 zo dňa 29.5.2017 zamietnutý) bolo pokračované vo výkone záložného práva (napr. sprístupnenie nehnuteľnosti a pod.), t.j. vo výkone záložného práva sa pokračovalo nepretržite na základe oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 1.6.2016.

8. Súd prvej inštancie teda žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko v konaní nebolo preukázané premlčanie výkonu záložného práva ako ani porušenie zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, ktorým by bol žalobca reálne dotknutý na svojich právach, t.j. neexistuje príčinná súvislosť medzi takýmto porušením konkrétnej povinnosti ustanovenej ZoDD a vznikom ujmy na strane žalobcu, ktorú navyše žalobca takisto nešpecifikoval. Súd zároveň zamietol návrh žalovaného 2/ na prerušenie konania, nakoľko v predmetnom trestnom konaní vedenom Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 8T/39/2017 sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v prejednávanej právnej veci (z uvedeného dôvodu zamietol návrh na vykonanie dokazovania pripojením súdneho spisu). Súd konštatoval, že pokiaľ by aj bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že došlo k spáchaniu trestného činu, uvedeným rozhodnutím by nebolo judikované, že predmetné kúpne zmluvy sú neplatné (trestné konanie je vedené pre prečin poškodzovania veriteľa na skutkovom základe, že obžalovaný mal poskytnúť inému pomoc, na základe ktorej malo dôjsť k čiastočnému zmareniu uspokojenia veriteľa tým, že predal a inak odstránil časť svojho majetku a zaťažil vec, ktorá je predmetom záväzku).

9. Súd zamietol návrh na vykonanie dokazovania Všeobecnými obchodnými podmienkami žalovaného 2/, nakoľko ich vykonanie nepovažoval za významné na právne posúdenie a konečné rozhodnutie vo veci. Takisto zamietol návrh žalovaného 2/ na vykonanie dokazovania prevodnými úkonmi (t.j. kúpnyimi zmluvami, z ktorých žalobca odvodzuje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom dražby), nakoľko by bez vykonania ďalšieho dokazovania nebolo možné uvedené zmluvy posúdiť z hľadiska ich platnosti. Žalobca nebol v konaní úspešný (hoci z iných dôvodov), preto považoval súd za nevhodné a v rozpore so zásadou rýchlosti konania zaoberať sa predmetnými zmluvami. Súd vykonal dokazovanie aj žalobcom doloženými výpismi z účtu žalovaného 2/ (č.l. 310 a nasl.), podľa názoru súdu však nemajú relevanciu pre posúdenie danej právnej veci, keďže prípadné čiastočné úhrady pohľadávky žalovaného 2/ nemôžu mať za následok neplatnosť dražby, pokiaľ v čase vykonania dražby nebol záväzok dlžníka splatený v celom rozsahu, čo z predmetných výpisov nevyplýva. Súd vykonal dokazovanie aj podstatnými obsahmi spisov Okresného súdu Skalica sp. zn. 7Cb/63/2016 a sp. zn. 5Cb/4/2018, z ktorých zistil skutočnosti významné pre prejednanú právnu vec (napríklad rozhodnutie súdu vo veci sp. zn. 7Cb/63/2016 zo dňa 2.12.2016, ktorým bola žalovanému

2/ uložená povinnosť nenakladať s nehnuteľnosťami). Čo sa týka časového (chronologického) výpisu z listu vlastníctva, uvedený dôkaz bol síce žiadaný, Okresný úrad Skalica, katastrálny odbor však oznámil (č.l. 245), že list vlastníctva č. XXXXX pre katastrálne územie G. bol zrušený, a to kúpnu zmluvou V-2414/2018 povolenou dňa 10.10.2018, na základe ktorých skutočností môže poskytnúť len taký výpis z listu vlastníctva, aký je dostupný, nakoľko predmetný list vlastníctva č. XXXXX nebol vedený v papierovej podobe, ale len v elektronickej podobe a po jeho zrušení nie je možné vydať list vlastníctva s chronológiou.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 CSP a žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu

11. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu jeho výrokov II. a III. podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie z dôvodov, že konanie malo vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nedostatočne odôvodnené, vnútorne rozporné a teda nepreskúmateľné.

12. Predovšetkým poukazyval na to, že súd nedostatočne a vnútorne rozporne odôvodnil napadnuté rozhodnutie v časti premlčania výkonu záložného práva a nesprávne ho právne posúdil. Súd považoval výkon záložného práva za premlčaný z dôvodu, že za moment začatia výkonu záložného práva záložným veriteľom považoval deň 7.6.2016, teda doručenie oznámenia zo strany záložného veriteľa o začatí výkonu záložného práva Okresnému úradu Skalica, katastrálny odbor, čím malo podľa súdu dôjsť k prerušeniu plynutia premlčacej doby. Tento právny záver súdu je nesprávny, nevychádzajúci zo zákonných ustanovení slovenského právneho poriadku, pričom podmienky na prerušenie/pretrhnutie a na spočívanie premlčacej doby výslovne stanovuje Občiansky zákonník, konkrétne v ust. § 110 a § 112 a tieto neboli súdom správne aplikované a interpretované. Podľa dikcie zákona nemohlo nikdy prísť k spočívaniu premlčacej doby v zmysle § 112 OZ a už vôbec nie k jej prerušeniu. Z aprobovaných odborných výkladov súvisiacich predpisov a rozhodovacej praxe súdov plynie, že podanie návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby nemá vplyv na plynutie premlčacej doby zabezpečenej pohľadávky a teda logicky ani záložného práva. Analogicky nemožno pre účinky podania návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby podporne použiť aplikačné pravidlá pre výkon záložného práva prostredníctvom exekúcie, nakoľko sa jedná o druhovo zásadne odlišné konania, nakoľko podmienkou samotného výkonu exekúcie je existencia vykonateľného právneho titulu, ktorý v prípade dobrovoľnej dražby absolútne absentuje. Súd svoje závery opiera o jediné osamotené rozhodnutie odkláňajúce sa od doposiaľ ustálenej súdnej praxe a nevysvetľuje uprednostnenie takéhoto výnimočného použitia s ignoráciou rozsiahlej rozhodovacej praxe v danej oblasti. Zákon hovorí o povinnosti uplatnenia práva na súde alebo u iného príslušného orgánu, pričom závery súdu o tom, že oznámenie o začatí výkonu záložného práva v katastri nehnuteľností možno považovať za jeho uplatnenie u príslušného orgánu, sú v rozpore so zákonom a rozhodovacou praxou súdov. Z účelu zákona je nepochybne nutné vyvodzovať úmysel zákonodarcu uplatniť právo u orgánu, ktorý má právomoc rozhodnúť o práve, pričom kataster nehnuteľností, resp. príslušný katastrálny úrad iste túto právomoc zverenú zákonom nemá. Pod uplatnením práva na účely § 112 OZ je potrebné rozumieť taký úkon oprávneného, ktorý smeruje k tomu, aby o jeho práve bolo rozhodnuté. V tomto prípade uvedený úkon (oznámenie katastru) nemožno podradiť ani gramatickým výkladom zákona pod uplatnenie práva u iného príslušného orgánu, pretože uvedeným úkonom nie je autoritatívne rozhodované o práve, ktorého sa premlčanie týka. Jedná sa len o zápis poznámky bez vplyvu na beh premlčacej doby. Taktiež v zmysle zákona sa „iný príslušný orgán“ totiž nemožno považovať ani subjekt notifikačnej povinnosti. Uplatnenie práva má byť adresným úkonom smerujúcim voči konkrétnym osobám, teda v prípade uplatnenia práva na súde smerujú prípadné účinky stavania premlčacej doby výhradne voči účastníkom konania, nikdy nemajú vplyv na subjekty, ktoré nie sú účastníkmi. Preto analogicky, ak by aj oznámenie o začatí výkonu záložného práva katastrálnemu úradu malo účinky uplatnenia práva (čo žalobca dôrazne odmieta), nikdy by nemohlo mať účinky uplatnenia voči žalobcovi a už vôbec nie v prípade, keď v konaní nebolo preukázané žalovaným 2/, že by záložný veriteľ v roku 2016 doručil žalobcovi oznámenie o výkone záložného práva. Žalovaný 2/ preukázal doručenie výhradne katastru nehnuteľností. Súd nedôvodne prijal nepreukázané a neurčité tvrdenia žalovaného 2/ a z nich vyvodzoval pre žalobcu nepriaznivé právne dôsledky tým, že neurčité tvrdenie žalovaného 2/ ohľadom skutočnosti, že údajne doručil oznámenie o začatí výkonu záložného práva žalobcovi tiež niekedy v roku 2016 vyhodnotil ako nesporné z dôvodu, že údajne nebolo

žalobcom popreté. Žalobca v konaní niekoľkokrát uviedol, že zo strany žalovaných nebolo preukázané doručenie oznámenia o začatí výkonu záložného práva a nebolo preukázané dodržanie zákonných lehôt k doručeniu uvedeného oznámenia. Neurčité tvrdenie žalovaného 2/ nepodložené dôkazom, i v prípade keby nebolo výslovne popreté (čo by výslovne bolo nesplniteľné, keď samotné tvrdenie nebolo konkrétne), nemožno považovať za nesporné, nakoľko v prvom rade nebola žalovaným 2/ splnená povinnosť tvrdenia určitých konkrétnych skutočností.

13. Žalobca poukazoval na to, že súd vzájomne rozporne uvádza, že na jednej strane došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby a ďalej v texte naopak uvádza, že došlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby. Ide o dva rozličné pojmy s úplne inými právnymi následkami trvania a dĺžky premlčacej doby. Zákon predpokladá prerušenie/pretrhnutie premlčacej doby, teda jej plynutie od začiatku za predpokladov uvedených v ust. § 110 OZ, pričom v konaní nebola ani len tvrdená právna skutočnosť predpokladaná v zmienenom ustanovení, teda nikdy nemohlo k prerušeniu/pretrhnutiu premlčacej doby dôjsť. Závery súdu o prerušení premlčacej lehoty nenachádzajú oporu v zistenom skutkovom stave a teda sú v danom prípade aplikované nesprávne právne normy.

14. Taktiež závery súdu o tom, že oznámenie o výkone záložného práva je na jednej strane uplatnením práva v zmysle zákona, sú súdom v rôznych situáciách vykladané rôzne, keď v závere odôvodnenia súd oznámenie o začatí výkonu záložného práva považuje za riadne pokračovanie vo výkone záložného práva. Pokiaľ súd považuje oznámenie o výkone za uplatnenie práva a s ním spojuje spočívanie alebo pretrhnutie premlčacej doby, tak potom by sa mal v odôvodnení vysporiadať s tým, že upustenie od dobrovoľnej dražby pokračuje beh premlčacej doby, prípadne beží nová. S týmto sa však súd absolútne nezaoberal, i keď je táto skutočnosť rozhodná pre meritórne rozhodnutie v prípade, ak súd považuje oznámenie o začatí výkonu záložného práva za uplatnenie práva s vplyvom na beh premlčacej doby. Teda i z dôvodu absencie odôvodnenia v tejto časti je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Zároveň je dostatočne neodôvodnený i záver súdu o riadnom pokračovaní v konaní, keď len bez ďalšieho uvádza, že postup záložného veriteľa považuje za riadne pokračovanie v konaní (i keď žalovaný 2/ v súlade so zákonom žiadne konanie, ktoré by malo vplyv na beh premlčacej doby nezahájil), i navzdory skutočnosti, že až za 9 mesiacov od zrušenia neodkladného opatrenia o zákaze nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami bola naplánovaná prvá dražba.

15. Ďalej mal žalobca za to, že súd dospel k nesprávnym záverom ohľadom porušenia zákona o dobrovoľných dražbách. Súd v odôvodnení uviedol, že nebola dodržaná lehota v zmysle § 17 ods. 5 ZoDD, a to smerom k viacerým subjektom, pričom však súd vyhodnotil, že uvedené porušenie nezakladá neplatnosť dražby, nakoľko týmto nebol žalobca dotknutý na jeho právach, keďže sa vydražiteľom stal konateľ žalobcu. Uvedené právne závery sú neodôvodnené, nesprávne, bez opory v zákonných ustanoveniach. To, že sa stal vydražiteľom konateľ žalobcu nemení nič na skutočnosti, že žalobca ako vlastní nehnuteľnosti bol zbavený vlastníckeho práva v rozpore so zákonom, pričom ochrana vlastníckeho práva patrí medzi garantované základné práva, s tým, že vlastníctva môže byť osoba zbavená výhradne len z dôvodov uvedených v zákone a v súlade so zákonom. Ak zákon stanoví konkrétne pravidlá pre vykonanie dobrovoľnej dražby v súvislosti s výkonom záložného práva a tieto nie sú dodržané, je potrebné takýto postup dôrazne odmietnuť a bez dodržania zákonného postupu nie je možné zbaviť žalobcu vlastníckeho práva. Akýkoľvek zásah do vlastníckych práv akéhokoľvek vlastníka, ktorý nie je v súlade so zákonom, nesporne zasahuje do jeho práv ako dotknutej osoby tiež v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách. Uvedené závery predpokladá tiež ustálená judikatúra a komentované znenie príslušných právnych noriem. Dražba nebude neplatná z dôvodu nedoručenia oznámenia záložného veriteľa o začatí výkonu záložného práva, ak sa dražba uskutočnila v 30-dňovej lehote od doručenia oznámenia dražobníka o dražbe. Na počítanie 30-dňovej lehoty nemá vplyv zápis poznámky o začatí výkonu záložného práva do katastra nehnuteľností. Právnym následkom nedodržania ochrannej 30-dňovej lehoty, resp. nedoručenia (neplatného doručenia) oznámenia o začatí výkonu záložného práva je to, že záložnému veriteľovi nevznikne oprávnenie záloh predať. Dobrovoľná dražba, ak by sa konala pred uplynutím lehoty, by bola neplatná. Ak ide o predaj na dobrovoľnej dražbe, neplatné doručenie oznámenia o začatí výkonu záložného práva je zhojené len v prípade, ak došlo k riadnemu doručeniu oznámenia dražobníka o dražbe podľa § 17 ZoDD, ak sa však dražba konala po uplynutí 30 dní odo oznámenia dražobníka. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že nebolo preukázané, že by žalobcovi bolo niekedy záložným veriteľom doručené oznámenie o začatí výkonu záložného práva ako to predpokladá ust. § 151l a § 151m OZ a zároveň toto nedoručenie bolo zhojené riadnym doručením oznámenia dražobníka o dražbe podľa ust. § 7 ZoDD, nakoľko dražba sa nekonala po uplynutí 30 dní

odo dňa oznámenia dražobníka. Dražba sa konala 20.4.2018, pričom oznámenie dražobníka o dražbe bolo žalobcovi doručené 3.4.2018, teda pred uplynutím lehoty 30 dní od oznámenia dražobníka. Z toho vyplýva, že záložnému veriteľovi ani nevznikol nárok na predaj zálohu, a preto dražba musí byť vyhlásená za neplatnú.

16. Takisto žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené čo do rozsahu predloženia dôkazu o splatení 150.000 eur pôvodným dlžníkom, teda bola značne spochybnená výška pohľadávky, na základe ktorej záložný veriteľ iniciuje výkon záložného práva. Existencia pohľadávky je podstatným predpokladom oprávnenosti výkonu záložného práva, a teda samotnej záložnej zmluvy. Navyše ak prijatie plnenia v nezanedbateľnej výške 150.000 eur žalovaný 2/ nikdy nepoprel, teda súd mal túto skutočnosť vyhodnotiť ako nespornú a mal sa s ňou v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysporiadať.

17. Žalobca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí, že dražba konaná dňa 20.4.2018 v Trnave o 11:24 hod., v Salóniku 1 a prízemí Hotela DREAM, na Kapitulskej 12, 917 01 Trnava, ohľadom predmetných nehnuteľností uvedených v petite žaloby, je neplatná a aby zaviazal žalovaných k náhrade trov konania a právneho zastúpenia spoločne a nerozdielne.

18. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ samostatný odvolací návrh nepodali, k odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrili.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 CSP).

20. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu domáhajúceho sa určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietol, keď dospel k záveru, že žalobcom namietané porušenia zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách neboli takej intenzity, aby boli spôsobilé vyvolať následok v podobe neplatnosti dražby; ďalej z dôvodu, že žalobca nepreukázal základnú podmienku úspešnosti svojej žaloby a to, že by bol osobou dotknutou na svojich právach, pretože vydražiteľom sa stal konateľ žalobcu, čo súd vyhodnotil za konanie v rozpore s dobrými mravmi, resp. za zneužitie práva a napokon z dôvodu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že výkon záložného práva v danom prípade nebol premlčaný.

21. Žalobca s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie nesúhlasil a v prvom rade namietal, že rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné a nepreskúmateľné, súd nesprávne právne posúdil otázku premlčania výkonu záložného práva v danej právnej veci, keď nesprávne ustálil moment začatia výkonu záložného práva a otázku spočívania plynutia premlčacej lehoty v danom prípade, poukazoval na vnútornú rozpornosť odôvodnenia prerušenia, resp. spočívania plynutia premlčacej lehoty, trval na porušení ZoDD, najmä pokiaľ ide o dodržanie lehoty podľa § 17 ods. 5 ZoDD, keď dôvodil, že žalobcovi nebolo oznámenie záložného veriteľa o začatí výkonu záložného práva doručené a dražba bola vykonaná pred uplynutím 30-dňovej lehoty od oznámenia dražobníka o dražbe, z ktorých dôvodov musí byť dražba vyhlásená za neplatnú a napokon dôvodil, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, ohľadom výšky pohľadávky pre ktorú bol záložným veriteľom iniciovaný výkon záložného práva, keď žalobca poukazoval na to, že boli predložené dôkazy o splatení tejto pohľadávky v rozsahu 150.000,- eur.

22. Prvoradým bolo v predmetnej veci vysporiadať sa s otázkou vecnej legitímácie. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej – existencia tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej – existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). V spore o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je otázka vecnej legitímácie osobitne upravená v ust. § 21 ods. 4 ZoDD, ktoré presne vymedzuje, že účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach a namieta neplatnosť dražby. Cit. ust. tu zakladá nerozlučné procesné spoločenstvo osôb, čo znamená, že ak niektorý z účastníkov vymenovaných v ust. § 21 ods. 4 ZoDD nevystupuje na strane žalobcu, musí byť označený za účastníka konania na žalovanej strane.

23. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Je logické, že práve predchádzajúci vlastník bude mať z dôvodu najvýraznejšieho zásahu do jeho práv, spravidla najväčší záujem na potencionálnom zvrátení dražby a na uplatňovaní dôvodov jej neplatnosti. Dotknutú osobu bližšie vymedzuje ust. § 21 ods. 2 ZoDD, podľa ktorého ide o osobu, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach. Logicky možno odvodiť, že v tomto prípade nepôjde o predchádzajúceho vlastníka, ale napríklad môže ísť o jeho manžela, druhu alebo družku (v prípade fyzických osôb), prípadne inú blízku osobu, ktorá síce nie je vlastníkom, ale má k predmetu dražby osobitný vzťah, prípadne právo ho užívať alebo tvrdí, že sa na nadobudnutí predmetu dražby svojimi prostriedkami alebo iným spôsobom podieľala. Je potom vecou súdu, ako vyhodnotí aktívnu legitímáciu uvedených osôb, pričom najširší rámec možnej úvahy sa spája práve s osobou, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach, keďže v prípade, ak sa preukáže opak, stratí táto osoba automaticky aktívnu legitímáciu na podanie žaloby. Konkrétna aktivita na využitie aktívnej vecnej legitímácie je daná konkrétnym záujmom osoby na určení neplatnosti dražby.

24. V danej veci súd prvej inštancie v ods. 28 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uzavrel, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný subjekt na podanie žaloby – ako predchádzajúci vlastník, resp. osoba dotknutá na svojich právach. V ods. 29 súd potom uviedol, že nepovažoval za potrebné skúmať, či sa žalobca stal vlastníkom zálohu (t. j. predmetu dražby) na základe platných právnych úkonov, nakoľko pokiaľ by aj bolo preukázané, že mu uvedené vlastnícke právo nepatrí (t. j. ak by bola preukázaná neplatnosť kúpnych zmlúv), žalobcovi svedčí účastníctvo v spore z titulu osoby, ktorá bola dotknutá na svojich právach. Následne však súd prvej inštancie v odseku 31. konštatuje, že v zmysle ust. § 21 ods. 2 ZoDD, je základnou podmienkou osvedčenie, že žalobca bol reálne dotknutý na svojich právach. Ak sa však v predmetnej veci stal vydražiteľom konateľ žalobcu, nie je podľa súdu naplnená podmienka upravená v tomto ustanovení, nakoľko žalobca uvedenú skutočnosť (t. j. dotknutie na svojich právach) nepreukázal. V ods. 34 potom súd prvej inštancie rozviedol, že vydražiteľom sa stal konateľ žalobcu, čo možno hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, resp. za zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu a nároku žalobcu tak nemožno vyhovieť. Nie je teda splnená základná podmienka umožňujúca vyslovenie neplatnosti dražby, a tou je skutočnosť, že žalobca bol zasiahnutý na svojich právach konkrétnym porušením ZoDD. Ak sa totiž na dražbe zúčastnil konateľ žalobcu a stal sa vydražiteľom predmetných nehnuteľností, nemožno sa podľa súdu zo strany žalobcu domáhať neplatnosti dražby pre porušenie ustanovení ZoDD, ktoré majú za cieľ najmä zabezpečiť, aby sa s dražbou mohlo oboznámiť čo najviac subjektov a aby tak bola zachovaná verejnosť dražby, ktorá je základnou a podstatnou charakteristikou dobrovoľnej dražby a zároveň aby mali dostatok času na prípravu. Žalobcovi vykonaním dražby podľa súdu nemohla žiadna ujma vzniknúť s poukazom na uvedené prepojenie žalobcu a vydražiteľa.

25. Odvolací súd má za to, že uvedené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie sú predovšetkým vnútorne právne rozporné. Na jednej strane súd prvej inštancie pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu uvádza, že tento ju má, a to buď ako predchádzajúci vlastník zálohu, alebo ak nie ako vlastník, tak minimálne ako osoba, ktorá bola dotknutá na svojich právach, preto súd nepovažoval za potrebné skúmať vlastnícke právo žalobcu k zálohu. Na druhej strane súd dospieva k záveru, že žalobca nie je osobou dotknutou na svojich právach dôvodmi neplatnosti dražby, pretože vydražiteľom sa stal konateľ žalobcu, takže žalobcovi vykonaním dražby nemohla vzniknúť žiadna ujma. Tieto závery súdu prvej inštancie sú nielen protirečivé (t. j. nemusí byť vlastník, pretože je osobou dotknutou, ale nie je osobou dotknutou, pretože mu nevznikla ujma, keďže vydražiteľom je konateľ žalobcu), ale aj nepreskúmateľné, keď súd prvej inštancie vôbec neuviedol, na základe čoho dospel k záveru, že ak

vydražiteľom je konateľ žalobcu, nevznikla žalobcovi žiadna ujma na právach, resp. na základe čoho dospel súd k záveru, že ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi, či o zneužitie práva, nakoľko tieto závery súdu prvej inštancie v ods. 34 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie sú vôbec odôvodnené a vysvetlené.

26. Žalobca teda v podanom odvolaní správne namietal, že napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, dostatočne neodôvodnený a tiež, že je nesprávny a neodôvodnený záver súdu, že žalobca nebol dotknutý na svojich právach, keďže vydražiteľom sa stal konateľ žalobcu, pretože to, že sa vydražiteľom stal konateľ žalobcu nemení nič na tom, že žalobca ako vlastník nehnuteľnosti bol zbavený vlastníckeho práva v rozpore so zákonom, pričom ochrana vlastníckeho práva patrí medzi garantované základné práva s tým, že vlastníctva môže byť vlastníkom zbavený výhradne len z dôvodov uvedených v zákone a v súlade so zákonom. Akýkoľvek zásah do vlastníckych práv akéhokoľvek vlastníka, ktorý nie je v súlade so zákonom, nesporne zasahuje do jeho práv ako dotknutej osoby tiež v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách.

27. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

28. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

29. Treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

30. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

31. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil. Predovšetkým v odôvodnení napadnutého rozsudku chýba relevantné (neprotirečivé) vysporiadanie sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

32. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

33. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

34. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

35. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

36. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

37. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypoariada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

38. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

39. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011). Bude preto potrebné, aby sa súd prvej inštancie s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore znova relevantne vysporiadal.

40. Ďalšia odvolacia námietka žalobcu súvisela s nesprávnym právnym posúdením otázky premlčania výkonu záložného práva v predmetnej právnej veci. Tu súd prvej inštancie uzavrel, že túto otázku v spore riešil ako prejudiciálnu, v rámci extenzívneho výkladu otázky platnosti záložnej zmluvy. Uzavrel, že žalovaný 2/ si ako záložný veriteľ uplatnil uvedené právo vyplývajúce zo záložnej zmluvy v premlčacej dobe. Mal za to, že zabezpečenou pohľadávkou, bola pohľadávka žalovaného 2/ vyplývajúca zo Zmluvy o úvere č. 43/AUOC/12 zo dňa 24.2.2012, ktorej splatnosť nastala dňa 31.10.2013, premlčacia doba výkonu záložného práva tak začala plynúť nasledujúcim dňom 1.11.2013 a uplynula by dňa 1.11.2016, nakoľko premlčanie záložného práva sa riadi Občianskym zákonníkom. Námietku premlčania

výkonu záložného práva možno vzniesť aj mimo súdneho konania v zmysle § 112 OZ za použitia analógie § 853 ods. 1 OZ, v zmysle ktorých záložný veriteľ dosiahne prerušenie plynutia premlčacej doby, pokiaľ si počas jej plynutia uplatní zákonný postup na predaj zálohu v zmysle ZoDD, t. j. začne s výkonom záložného práva prostredníctvom predaja zálohu na dobrovoľnej dražbe. Súd konštatoval, že žalovaný 2/ ako záložný veriteľ realizoval výkon záložného práva počas plynutia premlčacej doby predmetného záložného práva, keď za moment prerušenia plynutia premlčacej doby záložného práva považoval začatie výkonu záložného práva na základe Oznámenia o začatí výkonu záložného práva podľa § 151l ods. 4 OZ zo dňa 1.6.2016, ktoré bolo Okresnému úradu Skalica, katastrálnemu odboru doručené dňa 7.6.2016. Žalobca ako záložca listom zo dňa 3.3.2018 vzniesol námietku premlčania výkonu záložného práva, avšak vzhľadom na to, že momentom oznámenia o začatí výkonu záložného práva došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby, k premlčaniu výkonu záložného práva v danom prípade nedošlo. Po začatí výkonu záložného práva došlo dňa 16.12.2016 k upusteniu od dražby a výkon záložného práva bol úspešne realizovaný až na základe opakovanej dražby dňa 20.4.2018. Súd mal za to, že žalovaný 2/ ako záložný veriteľ pokračoval vo výkone záložného práva nepretržite, t. j. od začatia výkonu záložného práva premlčacia doba spočívala, keďže k upusteniu od dražby došlo z dôvodu uznesenia Okresného súdu Skalica č. k. 7Cb/63/2016-57 zo dňa 2.12.2016, ktorým bola žalovanému 2/ uložená povinnosť zdržať sa akéhokoľvek nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami (zálohom). Následne po skončení konania o neodkladnom opatrení, bolo pokračované vo výkone záložného práva.

41. Na druhej strane žalobca v odvolaní namietal, že je nesprávny záver súdu o tom, že momentom začatia výkonu záložného práva záložným veriteľom je deň doručenia oznámenia záložného veriteľa o začatí výkonu záložného práva Okresnému úradu Skalica, katastrálny odbor, t. j. dňa 7.6.2016. Žalobca tiež namietal, že súd neprávne používa termíny prerušenie/pretrhnutie a spočívanie premlčacej doby, ktoré Občiansky zákonník upravuje v ust. § 110 a § 112, ktoré však neboli súdom správne aplikované a interpretované. Žalobca mal za to, že podanie návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby nemá vplyv na plynutie premlčacej doby zabezpečenej pohľadávky a teda logicky ani záložného práva. Zákon hovorí o povinnosti uplatnenia práva na súde alebo u iného príslušného orgánu, pričom závery súdu o tom, že oznámenie o začatí výkonu záložného práva v katastri nehnuteľností možno považovať za jeho uplatnenie u príslušného orgánu, sú v rozpore so zákonom a rozhodovacou praxou súdov. Pod uplatnením práva na účely § 112 OZ je potrebné rozumieť taký úkon oprávneného, ktorý smeruje k tomu, aby o jeho práve bolo rozhodnuté. V tomto prípade uvedený úkon (oznámenie katastru) nemožno podradiť ani gramatickým výkladom zákona pod uplatnenie práva u iného príslušného orgánu, pretože uvedeným úkonom nie je autoritatívne rozhodované o práve, ktorého sa premlčanie týka. Jedná sa len o zápis poznámky bez vplyvu na beh premlčacej doby. Ak by aj oznámenie o začatí výkonu záložného práva katastrálnemu úradu malo účinky uplatnenia práva (čo žalobca dôrazne odmieta), nikdy by nemohlo mať účinky uplatnenia voči žalobcovi, keď v konaní nebolo preukázané že by záložný veriteľ v roku 2016 doručil žalobcovi oznámenie o výkone záložného práva. Súd vyhodnotil ako nesporné skutkové tvrdenie žalovaného 2/, že údajne doručil oznámenie o začatí výkonu záložného práva žalobcovi niekedy v roku 2016 z dôvodu, že údajne nebolo žalobcom popreté. Žalobca však namietal, že v konaní niekoľkokrát uviedol, že zo strany žalovaných nebolo preukázané doručenie mu oznámenia o začatí výkonu záložného práva a nebolo preukázané dodržanie zákonných lehôt k doručeniu uvedeného oznámenia. Žalobca tiež namietal, že súd sa mal v odôvodnení vysporiadať s tým, či upustením od dobrovoľnej dražby pokračuje beh premlčacej doby, prípadne či beží nová, z ktorého dôvodu považoval žalobca napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné. Zároveň je dostatočne neodôvodnený i záver súdu o riadnom pokračovaní v konaní, keď súd len bez ďalšieho uvádza, že postup záložného veriteľa považuje za riadne pokračovanie v konaní i navzdory skutočnosti, že až za 9 mesiacov od zrušenia neodkladného opatrenia o zákaze nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, bola naplánovaná prvá dražba.

42. Ďalšou podstatnou otázkou v spore, bolo teda správne právne posúdenie otázky premlčania výkonu záložného práva. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

43. Pokiaľ ide o posúdenie premlčacej doby, podľa ustanovenia § 100 ods. 1, 2 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne

len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

44. Podľa ustanovenia § 151j ods. 2 OZ, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná.

45. Premlčanie práva domáhať sa uspokojenia zo zálohu je upravené v § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka a premlčacia lehota tohto práva v § 101 Občianskeho zákona. Premlčaniu podlieha záložné právo v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, keď vzniklo právo na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky zo zálohu. Premlčanie záložného práva sa riadi Občianskym zákonníkom aj v prípade, ak ním bola zabezpečená pohľadávka spravujúca sa Obchodným zákonníkom. Ak záložný veriteľ neuplatnil v premlčacej lehote právo na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej záložným právom, má to za následok, ak sa záložca dovoľá premlčania výkonu tohto práva, že záložný veriteľ sa nemôže úspešne domôcť speňaženia zálohu. Z úpravy (§ 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka) je zrejmé, že premlčacia doba záložného práva neuplynie skôr, než uplynie premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky. Je to dôsledkom vzájomnej previazanosti právneho vzťahu založeného zmluvou záložnou a zmluvou, na základe ktorej vznikla zabezpečovaná pohľadávka.

46. Zmysel právnej úpravy stanovujúcej, že právo záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu sa nepremlčí prv, než uplynie premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky, spočíva v tom, že obe premlčacie doby (premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky a premlčacia doba záložného práva) môžu, ale nemusia začať plynúť v rovnaký deň. Nezodpovedalo by akcesorickej povahe záložného práva, ak by existovala zabezpečená pohľadávka, vo vzťahu ku ktorej premlčacia doba (ktorá môže byť aj dlhšia než trojročná) neuplynula, a súčasne záložné právo, vo vzťahu ku ktorému už (trojročná) premlčacia doba uplynula, čo by malo za následok stav, za ktorého by sa veriteľ zabezpečenej pohľadávky mohol domáhať uspokojenia sa zo zálohu iba podmieniene pre prípad, že záložca námietku premlčania jeho práva domáhať sa uspokojenia zo zálohu nevznesie. Tomu korešponduje aj ustanovenie § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa môže záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď je zabezpečená pohľadávka premlčaná. To však platí iba v prípade, ak nie je zároveň premlčané aj právo záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu, resp. v prípade, ak síce premlčané je, avšak záložca nevzniesol námietku premlčania. Nie je totiž vylúčená situácia, že trojročná premlčacia lehota práva domáhať sa uspokojenia zo zálohu uplynie záložnému veriteľovi neskôr, než premlčacia doba práva veriteľa domáhať sa zaplatenia pohľadávky voči dlžníkovi (napr. ak ide o zabezpečenú pohľadávku, ktorá sa premlčuje v kratšej premlčacej lehote).

47. Odvolací súd konštatuje, že je správny záver súdu prvej inštancie, že záložné právo podlieha premlčaniu. Záložné právo je majetkovým právom a nepochybne podlieha premlčaniu. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať. Jej vznesenie je významné iba vo vzťahu k právu záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu. Výkon záložného práva je majetkovým právom, ktoré sa však nepremlčuje skôr, než zabezpečená pohľadávka (§ 100 ods. 2 OZ). Vznesenie námietky premlčania po uplynutí premlčacej doby nespôsobuje zánik práva, ale iba zánik nároku. V takomto prípade teda nezaniká subjektívne právo, ale iba právny nárok, ktorý sa na toto subjektívne právo viaže. Zánik nároku potom spôsobuje zánik možnosti domáhať sa splnenia povinnosti zo strany oprávneného voči povinnému proti jeho vôli. Premlčaním záložné právo nezaniká, akurát ho nie je možné v prípade vznesenia námietky premlčania vykonať proti vôli povinného subjektu (záložcu). Ak teda povinný vznesie námietku premlčania, záložné právo bez jeho súhlasu nebude možné vykonať.

48. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 250/2011 uviedol: „Pokiaľ ustanovenie § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka predlžuje plynutie premlčacej doby práva domáhať sa uspokojenia zo zálohu tak, že ustanovuje, že záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka, vychádza z toho, že je potrebné skúmať iba to, kedy uplynie premlčacia doba zabezpečovanej pohľadávky, avšak nie to, či bola dlžníkom vo vzťahu k právu veriteľa domáhať sa splnenia zabezpečovanej pohľadávky aj vznesená námietka premlčania. Vznesenie námietky premlčania záložného práva je významné iba vo vzťahu k právu záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu, pričom je zrejmé, že túto námietku môže vzniesť iba záložca a prvý raz tak môže (úspešne) urobiť až v momente, keď uplynula

premlčacia doba aj zabezpečovanej pohľadávky, nielen trojročná premlčacia doba pre premlčanie práva záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu. V prípade ak tieto premlčacie doby uplynuli, záložný veriteľ nezačal s predajom zálohu a záložcom bola námietka premlčania vznesená, stráca záložný veriteľ možnosť domáhať sa (proti vôli záložcu) uspokojenia zo zálohu, pretože jeho záložné právo je premlčané.“

49. Začiatok plynutia premlčacej doby záložného práva sa zhoduje so začiatkom plynutia premlčacej doby zabezpečovanej pohľadávky s tým, že uvedeným dňom vzniklo záložnému veriteľovi právo výkonu záložného práva na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky a od tohto dňa začala plynúť aj trojročná premlčacia doba. Ak záložný veriteľ neuplatnil právo (nárok) na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky z výťažku speňaženého zálohu včas a ak záložný dlžník vznesol námietku premlčania, má to za následok, že záložný veriteľ sa nemôže úspešne domáhať ani speňaženia zálohu, ani uspokojenia pohľadávky z výťažku speňaženia zálohu.

50. Podľa ustanovenia § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. V druhej vete tohto ustanovenia sa uvádza, že to platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia. V právnej teórii ani v súdnej praxi nie sú pochybnosti o tom, že k spočívaniu plynutia premlčacej doby podľa ustanovenia § 112 OZ dochádza v dobe od začatia konania o nároku, o ktorého premlčanie ide, až do jeho právoplatného skončenia, za podmienok, že v tomto konaní sa riadne pokračuje. V prejednávanej veci ide o posúdenie, či doručením oznámenia o začatí výkonu záložného práva predajom zálohu na dobrovoľnej dražbe v katastri nehnuteľností došlo podľa § 112 OZ k spočívaniu plynutia premlčacej doby.

51. V súlade s § 151l ods. 1, 2 OZ začatie výkonu záložného práva je záložný veriteľ povinný písomne oznámiť záložcovi a dlžníkovi, ak osoba dlžníka nie je totožná s osobou záložcu, a pri záložných právach registrovaných v registri záložných práv aj zaregistrovať začatie výkonu záložného práva v tomto registri, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak. V písomnom oznámení o začatí výkonu záložného práva záložný veriteľ uvedie spôsob, akým sa uspokojí alebo sa bude domáhať uspokojenia zo zálohu. Po oznámení o začatí výkonu záložného práva nesmie záložca bez súhlasu záložného veriteľa

záloh previesť. Porušenie zákazu nemá účinky voči osobám, ktoré nadobudli záloh od záložcu v bežnom obchodnom styku v rámci predmetu podnikania záložcu okrem prípadu, keď nadobúdateľ vedel alebo vzhľadom na všetky okolnosti mohol vedieť, že sa začal výkon záložného práva.

52. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 5Cdo/64/2020 z 30.11.2022 uviedol, že: „Občiansky zákonník § 112 upravuje spočívanie premlčacej doby, ktorého podstata spočíva v tom, že okamihom nastania právnej skutočnosti, premlčacia doba prestáva plynúť a po dopadnutí zákonnej prekážky jej plynutia pokračuje v plynutí. Inštitútom spočívania premlčacej doby sa zabezpečuje nemožnosť premlčania práva počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu svojho práva domáha na súde alebo u iného orgánu. Právnym dôvodom spočívania premlčania je uplatnenie práva veriteľom na súde alebo inom príslušnom orgáne. Zákon pre iný príslušný orgán nestanovuje žiadne podmienky. Pre zabezpečenie cieľa, ktorý inštitút spočívania má zabezpečiť, musí ísť o orgán, ktorý je kompetentný uplatnené právo zrealizovať, či už vydaním exekučného titulu, vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu alebo speňažením zálohu na dobrovoľnej dražbe. Za iný príslušný orgán súdna prax v zhode s odbornou spisbou považuje rozhodcovský súd, priestupkový orgán v rámci priestupkového konania a za takýto orgán nepovažuje subjekt tzv. notifikačnej povinnosti (§ 102 OZ). V danom prípade ide o posúdenie, či za takýto iný orgán možno považovať dražobníka dobrovoľnej dražby. Dražobníkom je osoba zabezpečujúca organizáciu a vykonanie dražby. Dražobník je osoba, ktorá musí spĺňať podmienky podľa zákona o dobrovoľných dražbách, ako aj podmienky ustanovené živnostenským zákonom. Týmito podmienkami sú vznik oprávnenia na prevádzkovanie živnosti, vzdelanie, prax, uzatvorenie zmluvy o poistení zodpovednosti na škodu. Oproti pomerne formálnym podmienkam, ktoré zákon vyžaduje pre získanie statusu dražobníka stojí jeho zodpovednosť za výkon tejto funkcie. ... Dražobník je teda subjekt, ktorému zákon zveruje oprávnenie zrealizovať právo záložného veriteľa na výkon záložného práva, ktorým je zabezpečená pohľadávka záložného veriteľa, preto ho možno považovať za iný príslušný orgán v zmysle § 112 OZ. V nadväznosti na uvedené potom začatie dražobného konania spôsobuje, že premlčacia doba vo vzťahu k záložnému právu neplynie. V tejto súvislosti však treba zdôrazniť, že to neplatí vo vzťahu k pohľadávke

záložným právom zabezpečenej. Vo vzťahu k nej premlčacia doba plyní, pretože jej spočívanie v zmysle § 112 OZ môže nastať iba v prípade jej uplatnenia na súde, resp. v rozhodcovskom konaní, pretože iba tieto orgány majú kompetenciu uložiť povinnosť povinnej osobe pohľadávku zaplatiť veriteľovi, teda zabezpečiť exekučný titul, ktorý môže oprávnený vykonať v exekúcii. Ako už bolo povedané, pre výkon záložného práva však exekučný titul nie je potrebný, pričom záložný veriteľ sa môže uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď je zabezpečená pohľadávka premlčaná. Z ustanovenia § 112 OZ vyplýva, že účinok spočívania premlčacej doby má uplatnenie práva na príslušnom orgáne, za predpokladu, že sa v konaní riadne pokračuje, teda vtedy, ak ten, kto svoje právo uplatnil, svojimi úkonmi nebráni náležitému priebehu konania. V danom prípade záložný veriteľ výkon záložného práva uplatnil na dobrovoľnej dražbe u dražobníka. V dôsledku nariadeného neodkladného opatrenia súdom, ktorým zakázal záložnému veriteľovi - navrhovateľovi dražby zdržať sa výkonu záložného práva až do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej (žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o záložnom práve), dražobník upustil od vykonania dražby podľa § 19 ods. 1 písm. h) zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. K realizácii dražby teda nedošlo v dôsledku zásahu súdu autoritatívnym rozhodnutím, ktoré záložný veriteľ iba rešpektoval. Z uvedeného potom vyplýva, že zákaz výkonu záložného práva uložený neodkladným opatrením nemožno vykladať na ťarchu záložného veriteľa v tom zmysle, že tento „riadne nepokračoval“ (§ 112 OZ) v začatom dražobnom konaní.“

53. Ďalej Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/41/2021 zo dňa 27.2.2023 uviedol, že: „Dražobník je orgánom verejnej moci a preto návrh na vykonanie dražby podaný dražobníkovi je splnením hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 112 Občianskeho zákonníka a teda je príslušným orgánom podľa toho ustanovenia. V danom prípade ide o posúdenie, či premlčacia doba spočíva v dôsledku začatia výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby a či je dražobník iným príslušným orgánom v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd (vzhladom na čas vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu a podaného dovolania), v súvislosti s možnými úvahami o existencii tzv. ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018) pripomína, že obdobnou otázkou sa dovolací súd zaoberal v rozhodnutí (až) z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/64/2020, na ktoré v okolnostiach posudzovanej veci v celosti tiež poukazuje. ... V nadväznosti na uvedené potom začatie dražobného konania spôsobuje, že premlčacia doba vo vzťahu k záložnému právu neplyní (spočíva).“

54. Z vyššie uvedených právnych záverov Najvyššieho súdu vyplýva, že dražobník je teda subjekt, ktorému zákon zveruje oprávnenie zrealizovať právo záložného veriteľa na výkon záložného práva, ktorým je zabezpečená pohľadávka záložného veriteľa, preto ho možno považovať za iný príslušný orgán v zmysle § 112 OZ. V nadväznosti na uvedené potom začatie dražobného konania spôsobuje, že premlčacia doba vo vzťahu k záložnému právu neplyní (spočíva). Pokiaľ teda súd prvej inštancie za moment začatia spočívania premlčacej lehoty považoval doručenie oznámenia o začatí výkonu záložného práva katastrálnemu úradu, bolo jeho právne posúdenie tejto otázky nesprávne, nakoľko kataster nie je orgánom realizujúcim výkon záložného práva.

55. Dôvodná bola tiež argumentácia žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nesprávne stotožňuje pojmy „prerušenie“ a „spočívanie“ premlčacej doby (správne sa má používať pojem premlčacej „lehoty“, pozn. odvolacieho súdu), keď na jednom mieste uvádza, že momentom oznámenia o začatí výkonu záložného práva došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby, a následne uvádza, že od začatia výkonu záložného práva premlčacia doba spočívala. Ustanovenie § 112 OZ upravuje tzv. spočívanie premlčacej lehoty, ktorého podstata je v tom, že okamihom nastania právnej skutočnosti (napr. doručenia žaloby na súd), premlčacia lehota prestáva plynúť, pričom po odpadnutí zákonnej prekážky jej plynutia, pokračuje v plynutí v tom časovom okamihu, v ktorom plynúť prestala. Právnym dôvodom spočívania premlčacia je teda zložená právna skutočnosť, pri ktorej musia byť kumulatívne splnené dva predpoklady, a to 1/ uplatnenie práva na súde alebo inom príslušnom orgáne a 2. riadne pokračovanie v začatom konaní. Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnomu následku vo forme spočívania premlčacej lehoty. Požiadavka zákona na tzv. riadnom pokračovaní v začatom konaní predstavuje kvalitatívne nároky v danom prípade na záložného veriteľa, aby svojim aktívnym prístupom k predaju zálohu formou dobrovoľnej dražby zabránil neodôvodnenej pasivite pokiaľ ide o riadny výkon záložného práva na dobrovoľnej dražbe. Na druhej strane inštitút prerušenia plynutia premlčacej lehoty je upravený v ust. § 110 OZ, kde prerušenie plynutia premlčacej lehoty znamená, že pôvodná premlčacia lehota sa od momentu právoplatnosti rozsudku nahrádza novou, desaťročnou premlčacou lehotou (o ktorý prípad v danej veci nejde, pozn.).

56. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie otázku premlčania výkonu záložného práva nesprávne právne posúdil, pokiaľ ide o moment začatia spočívania premlčacej lehoty (ktorým je podanie návrhu na vykonanie dražby dražobníkovi a nie doručenie oznámenia o vykonaní dražby katastru), bude potrebné, ak súd prvej inštancie dospeje pri opätovnom preskúmaní veci k záveru o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, aby túto otázku skutkovo znova posúdil. Zároveň sa vysporiada aj s podstatnou argumentáciou žalobcu, či je možné považovať za riadne pokračovanie vo výkone záložného práva záložným veriteľom prípad, ak sa opakovaná dražba konala až po 9 mesiacoch od zrušenia neodkladného opatrenia, ktorým bolo záložnému veriteľovi dočasne zakázané nakladať s predmetom zálohu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie totiž v tomto smere relevantné odôvodnenie neobsahuje. Súd prvej inštancie v ods. 36 uviedol len toľko, že následne po skončení konania o neodkladnom opatrení sa vo výkone záložného práva pokračovalo nepretržite na základe oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 1.6.2016. Žalobca v podanom odvolaní tento záver súdu prvej inštancie namieta a rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere považuje za neodôvodnené.

57. Žalobca v podanom odvolaní namietal tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie v ods. 38, že prípadné čiastočné úhrady pohľadávky žalovaného 2/ nemôžu mať za následok neplatnosť dražby, pokiaľ v čase vykonania dražby nebol záväzok dlžníka splatený v celom rozsahu. Žalobca dôvodil, že v spore bol predložený dôkaz o splatení 150.000,- eur pôvodným dlžníkom, preto spochybňoval výšku pohľadávky záložného veriteľa pre ktorú bol začatý výkon záložného práva, pretože mal za to, že existencia pohľadávky je podstatným predpokladom oprávnenosti výkonu záložného práva.

58. V tomto smere je potrebné poukázať na ust. § 3 ods. 6 ZoDD, účinné od 1.6.2014, podľa ktorého dražiť nemožno nehnuteľné veci, ak hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečenej záložným právom ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva neprevyšuje 2.000,- eur. Z uvedeného ust. vyplýva, že pri dražbe nehnuteľností má význam aj výška pohľadávky na istine v čase doručenia oznámenia o výkone záložného práva, keďže zákonodarca tu výslovne zakázal výkon dražby pri pohľadávkach na istine neprevyšujúcich 2.000,- eur. Zároveň je potrebné uviesť, že tu ide o test minima, nie maxima, čo znamená, že cieľom zákonodarcu nebolo ustáliť, že primeraná dražba je každá, na ktorú sa nevzťahuje hranica pohľadávky ustanovená v citovanej právnej norme. Samostatným dôvodom neplatnosti dražby je teda jej neprímeranosť, ktorá sa posudzuje s ohľadom na ust. § 3 ods. 1 OZ s poukazom na ústavný princíp primeranosti plynúci z čl. 1 Ústavy SR. Aj preto ust. § 3 ods. 6 ZoDD nie je vo svojej podstate reguláciou primeranosti dražby, ale reguláciou zákonnosti dražby. Ustanovenie § 3 ods. 1 ZoDD je generálnou klauzulou primeraného výkonu práva, a teda aj záložného práva. V zmysle súdnej praxe je neprímeraný výkon záložného práva pritom aktuálny, ak hodnota zálohu prevyšuje viac ako dvojnásobok hodnoty pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 17.12.2012, sp. zn. 17 Co 108/2013), resp. keď hodnota zabezpečenia prevyšuje 140% pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7 Co 63/2009). Rovnako ďalším faktorom primeranosti je možnosť s menšími dopadmi na práva osoby povinnej zo záložného práva vymôcť splatnú pohľadávku v exekúcii (rovnako ohľadom proporcionality vid' uznesenie Ústavného súdu SR z 24. septembra 2014, sp. zn. PL. ÚS 23/2014). V súvislosti s proporcionalitou je potrebné poukázať ešte raz na neprímeraný rozdiel medzi hodnotou predmetu záložného krytia (hodnota draženej veci) a výškou skutočnej pohľadávky, avšak s tým, že je potrebné zdôrazniť, že je dôležitá výška skutočnej pohľadávky a nie pohľadávky vytvorenej na základe neplatných inštitútov, najčastejšie sankcií, ktorými sa pohľadávka umelo navyšuje. Tiež Súdny dvor EÚ poukázal na to, že je na súde, aby princíp proporcionality naplnil (rozsudok Súdneho dvora z 10. septembra 2014 vo veci C-34/13, I. J. proti Smart Capital, a.s.). V predmetnej právnej veci však súd prvej inštancie test proporcionality vôbec nevykonával, nakoľko neustálil, aká bola hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečenej záložným právom ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva v pomere k hodnote draženej nehnuteľnosti. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie aj v tomto smere vec nesprávne právne posúdil.

59. Napokon žalobca v odvolaní namietal záver súdu, že ním zistené porušenia zákona o dobrovoľných dražbách neboli takej intenzity, aby boli spôsobilé vyvolať následok v podobe neplatnosti dražby.

60. Zákon výslovne neurčuje, ktoré jeho ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie zakladá právo podať žalobu o neplatnosť dražby. Preto je potrebné vychádzať z extenzívneho výkladu, že porušenie ktoréhokoľvek zákonného ustanovenia môže byť dôvodom pre podanie žaloby. Je však potrebné zdôrazniť, že nepostačí akékoľvek porušenie zákona, ale musí ísť o také porušenie, ktorým

je zároveň osoba, ktorá porušenie namieta, aj dotknutá na svojich právach. To znamená, že tu musí existovať príčinná súvislosť medzi porušením niektorého z ustanovení ZoDD a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Významnými aspektmi výkonu dražby pre správnu aplikáciu režimu a posúdenie relevantných otázok neplatnosti dražby sú: 1. daná (existujúca), splatná a preukázaná pohľadávka čo do dôvodu a výšky, 2. splnenie ďalších hmotnoprávných podmienok pre výkon záložného práva podľa Občianskeho zákonníka a podľa osobitných predpisov a 3. správny a zákonný procesný postup pri realizácii dražby a zachovanie práv dotknutých osôb. V prípade spochybnenia alebo absencie hmotnoprávných podmienok výkonu dražby (záložného práva) alebo porušenia akýchkoľvek procesných pravidiel nemožno dosiahnuť stav platnej dražby. Dôvodom neplatnosti dražby môže byť porušenie akýchkoľvek procesných alebo hmotnoprávných podmienok výkonu záložného práva a výkonu dražby, ktoré vedú k tomu, že sa spochybní platnosť hlavnej zmluvy, záložnej zmluvy, existencia záložného práva, pravosť a splatnosť pohľadávky, výška a charakter pohľadávky, ktorá môže byť tvorená dominantne plneniami z neprijateľných zmluvných podmienok a v rozpore s dobrými mravmi a pod. Zákondarca však kazuisticky nevypočítal jednotlivé prípady, kedy by išlo o relevantné poškodenie práv osoby a necháva riešenie tejto otázky výlučne na súdnu prax. Je teda vždy na súde, aby zvážil intenzitu porušenia zákona v konkrétnom prípade.

61. Súd prvej inštancie v danom prípade z dražobného spisu zistil, že nebola dodržaná lehota podľa § 17 ods. 5 ZoDD, podľa ktorého je dražobník povinný odoslať príslušným subjektom oznámenie o dražbe najmenej 30 dní pred začatím dražby, keď žalovanému 2/ bolo oznámenie doručené dňa 29.3.2018, žalobcovi dňa 3.4.2018, takisto v Notárskom centrálnom registri bolo oznámenie uverejnené až dňa 28.3.2018. Súd však vyhodnotil, že toto porušenie nezakladá neplatnosť dražby, pretože žalobca nie je osobou, ktorá by bola dotknutá na svojich právach. Tomuto však predchádza nepreskúmateľný a vnútorne rozporný záver súdu prvej inštancie o tom, či je žalobca vôbec aktívne vecne legitimovanou osobou v spore a tiež, prečo okolnosť, že vydražiteľom je konateľ žalobcu, zakladá nemožnosť dotknutia žalobcu na jeho právach.

62. Žalobca tu dôvodil, že neplatné doručenie oznámenia o začatí výkonu záložného práva je zhojené len v prípade, ak došlo k riadnemu doručeniu oznámenia dražobníka o dražbe podľa § 17 ZoDD, ak sa však dražba konala po uplynutí 30 dní odo oznámenia dražobníka. Žalobca však namietal, že v spore nebolo preukázané ani to, že by žalobcovi bolo niekedy záložným veriteľom doručené oznámenie o začatí výkonu záložného práva, ako to predpokladá § 151l a § 151m OZ. Dražba sa v danom prípade konala dňa 20.4.2018, pričom oznámenie dražobníka o dražbe bolo žalobcovi doručené dňa 3.4.2018, teda pred uplynutím lehoty 30 dní od oznámenia dražobníka. Preto podľa žalobcu záložnému veriteľovi nevznikol nárok na predaj zálohu a dražba musí byť vyhlásená za neplatnú.

63. Na tomto mieste sa osobitne žiada zdôrazniť, že v dobrovoľnej dražbe pôsobí nepopierateľné prnutie medzi záujmom záložcu na tom, aby bola vec predaná za čo najvyššiu cenu, resp. aby nebola predaná vôbec ak je výkon záložného práva premlčaný a záujmom záložného veriteľa, ktorý sa v podstate obmedzuje na uspokojenie svojej pohľadávky, a teda na čo najrýchlejšie speňaženie zálohu v takej výške, ktorá zabezpečí uhradenie jeho pohľadávky. Preto má význam aj posúdenie splnenia lehôt v ust. § 17 ZoDD, upravujúceho uverejnenie oznámenia o konaní dražby jednak v registri dražieb, v Obchodnom vestníku a zaslanie oznámenia určeným subjektom v daných lehotách, a to aj katastru nehnuteľností (§ 151l ods. 4 OZ).

64. Je potrebné mať na pamäti, že oznámenie záložného veriteľa o začatí výkonu záložného práva plní najmä tri funkcie. Po prvé, právnym účinkom oznámenia je začatie plynutia 30-dňovej ochrannej lehoty, po uplynutí ktorej je prípustné záloh speňažiť (§ 151m ods. 1 OZ). Po druhé, záložca stráca dispozičné oprávnenie k zálohu (§ 151l ods. 2 OZ). Po tretie, oznámenie o začatí výkonu záložného práva, ak sa registruje v príslušnom registri záložných práv, plní informačnú funkciu voči tretím osobám. Ak záložný veriteľ písomne neoznámí začatie výkonu záložného práva, nemôže pristúpiť k predaju zálohu spôsobom dohodnutým v záložnej zmluve. Predaj zálohu by nemal právne účinky. Ak ide o predaj zálohu na dobrovoľnej dražbe, niektoré funkcie oznámenia záložného veriteľa podľa § 151l OZ, môže nahradiť oznámenie dražobníka o dražbe (§ 17 ZoDD). Dražba nebude neplatná z dôvodu nedoručenia oznámenia záložného veriteľa o začatí výkonu záložného práva, ak sa dražba uskutočnila v 30-dňovej lehote (§ 151m ods. 1 OZ) od doručenia oznámenia dražobníka o dražbe. Súd prvej inštancie sa však v tomto smere dôsledne otázkou zachovania lehôt jednak na doručenie oznámenia záložného veriteľa

o dražbe záložcovi a jednak doručenia mu oznámenia dražobníka o dražbe nezaoberal, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil.

65. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorý náležite nevysvetlil prijaté skutkové závery poukazom na vykonané dokazovanie a ktorého medzery v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom; ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci (ohľadom premlčania výkonu záložného práva, posúdenia dôvodov neplatnosti dražby jednak z hľadiska princípu proporcionality a jednak z hľadiska dodržania lehôt podľa § 17 ZoDD) súd nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

66. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyššie vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou (ust. § 185 a nasl. CSP) riadnym spôsobom stanoveným pre vykonávanie dôkazov vykonať pre vec relevantné dôkazy, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, a predovšetkým pri opätovnom posúdení veci, sa náležite vysporiadať so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán, najmä sa vysporiadať jednoznačne s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, so žalobcovou námietkou premlčania výkonu záložného práva, otázkou proporcionality dražby a dodržania relevantných ustanovení § 17 ZoDD vo vzťahu k posúdeniu dôvodov neplatnosti dražby namietaných žalobcom, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť, teda uviesť, aké dôkazy súd prvej inštancie vykonal, prečo niektoré navrhované dôkazy nevykonal, ako jednotlivé dôkazy vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil, k akým skutkovým zisteniam na základe takto vykonaného dokazovania dospel a ako vec právne posúdil.

67. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

68. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).